

[Aksel Larsen.]

talte Brevs Fremsendelse den 24. August og med Fremsendelsen af det Udkast til Lov om Arbejdsforhold, der findes optrykt som Bilag til Regeringens Lovforslag. Der er den afgørende Forskel mellem Organisationernes Forslag og Regeringens Forslag, som vi her behandler, at det væsentlige i Organisationsforslagets § 2 ikke findes i Regeringsforslaget, og at Organisationsforslagets § 8 helt er forsvundet fra Regeringsforslaget. Det er i Fagforeningskredse en bekendt Sag, at i Dagene efter den 24. August var man overlykkelig i de Samvirkendes Forretningsudvalg og i adskillige Fagforbunds Ledelse, f. Eks. i saadanne Forbund som Handels- og Kontormedhjælpernes Forbund, i Gartneriarbejderforbundet; i Dansk Arbejdsmandsforbunds Landarbejdergruppes Ledelse gik man og gned sig i Hænderne og sagde: Nu bliver den først rigtig; naar denne Lov er gennemført, kan vi for det første paa-tvinge alle de Arbejdsgivere, vi hidtil ikke har kunnet komme nogen Vegne med, Anerkendelse af vore Overenskomster og Tariffer, og for det andet vil vi gennem Tvangsindmeldelsen i Arbejdsløshedskasserne naturligvis rent praktisk opnaa en omtrent tilsvarende Tilgang til Fagforeningerne, og det vil sige, vi faar nogle aldeles mægtige Forbund.

Det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen og hans Meningsfæller i Handels- og Kontormedhjælperforbundets Ledelse bildte sig ind, at de skulde have Danmarks største eller næststørste Fagforbund, det var ganske enkelt, de havde løst Cirkelns Kvadratur. Det Lovforslag, vi her behandler, viser, at Løsningen ikke var saa god. Det viser sig, hvad man kunde vide paa Forhaand, at saadanne Bestemmelser ikke kunde gennemføres eller rettere ikke vilde blive gennemført af Regeringen. Man maatte være klar over, at Grosserer-Societetet og Venstre nok skulde sætte sig paa Bagbenene, og at deres Modstand vilde bære Frugt.

Jeg tvivler ikke om, at mangfoldige socialdemokratiske Fagforeningsfolk, der var til Stede paa de Samvirkendes mærkværdige Repræsentantskabsmøde, hvor denne Sag blev, som det hedder, godkendt, enten stemte for Forslaget eller undlod at stemme imod det, idet de tænkte: Der er alligevel noget godt i det med denne Tvangsorganisering og denne Udstrækning af Overens-

komsterne til at omfatte ogsaa de uorganiserede. Det fritager ikke de paagældende for Ansvar, at de har gaaet og troet paa, at den Slags kunde gennemføres. Ganske vist er der i Retsplejelovgivningen nogle Bestemmelser, man sammenfatter under Betegnelsen Taabeparagraffen, og dem kan en Lovovertræder somme Tider paaberaabe sig. Men hvis man paaberaabte sig den i dette Tilfælde, kunde man ikke blive frikendt efter Taabeparagraffen; det er nemlig for taabeligt at bilde sig ind, at Venstre og de Konservative gik med paa den Slags. Det viser sig ogsaa, at det gjorde de ikke.

Saa har man rejst det Spørgsmaal: Hvordan kan det være, at Lovforslaget overhovedet kommer, naar disse to Undskyldninger for dets Fremsendelse og for De samvirkende Fagforbunds Tilslutning er fjernet fra det? Der har staaet en langvarig og voldsom Kamp netop om disse Spørgsmaal; der har været ført en meget kraftig Polemik mellem den socialdemokratiske Presse og Venstrepresen netop om disse Stridsspørgsmaal, og Venstrepresen har erklæret, at man kunde godt tilslutte sig Forslagets Princip om tvungen Voldgift, hvor den kapitalistiske Stats Repræsentanter skal være Opmænd i Stridigheder mellem Arbejderne og Kapitalisterne, men man vilde ikke have Tvangsorganisering ind i Loven. Hertil har bl. a. „Social-Demokraten“ i København en Artikel den 7. September, og saa sent som den 10. September, altsaa i Tirsdags Morges, erklærer man, at man ikke kan finde sig i Venstres Modstand, Samarbejdet i Regeringspartierne skal ikke være saadan, at et enkelt Parti kan faa Vetoret.

Saa sent som i Tirsdags Morges den 10. September havde „Social-Demokraten“ en ledende Artikel, betitlet „Samarbejdets Krav“, hvori man vendt imod Venstres Ønsker med Hensyn til denne Lov sagde, at intet Parti kunde i dette Samarbejde forvente at faa sine egne Ønsker opfyldt og samtidig faa Vetoret til at hindre Opfyldelsen af andres Ønsker. Det var Tirsdag Morgen, det stod i „Social-Demokraten“; Tirsdag Middag havde den højt-ærede Arbejds- og Socialminister udarbejdet en ny Variation af Forslaget, der imødekom Venstres Veto. Og Tirsdag Aften blev dette godkendt af Venstres Partimøde, jeg